

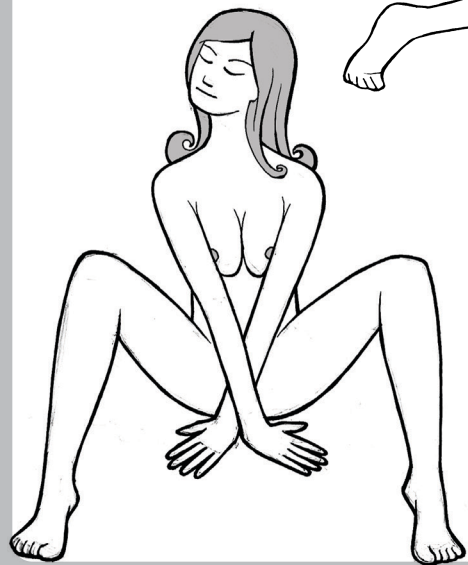
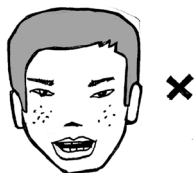
ฉบับชิมลาง
โหลดฟรี..!

วันโลกา วันชาติ..?

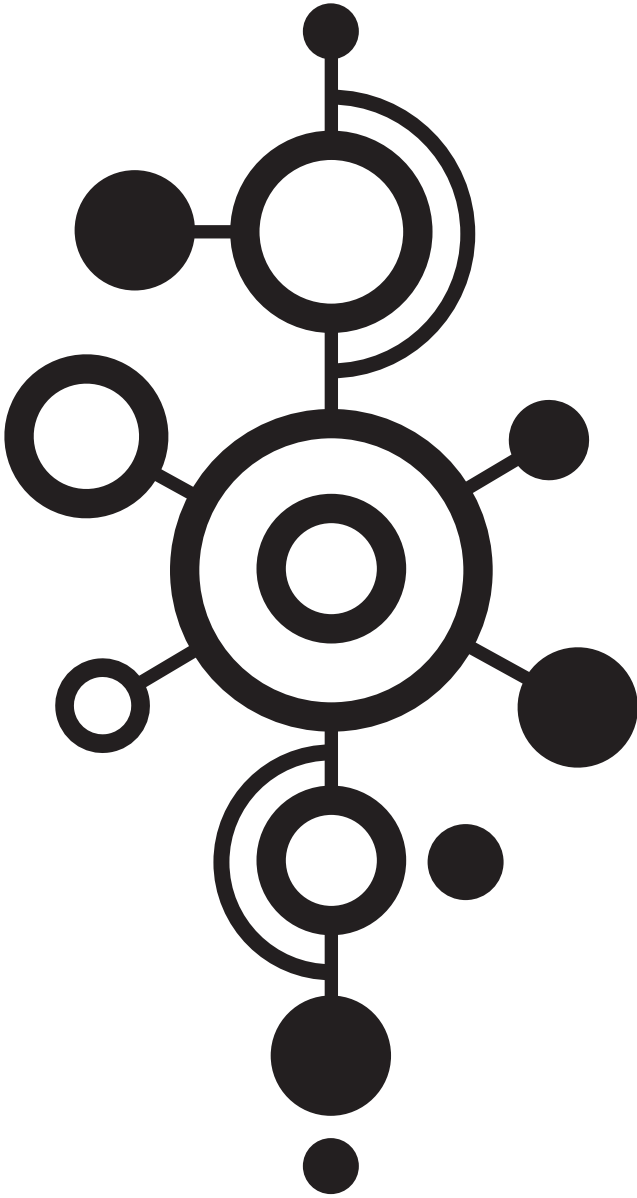
นฤกษัทร

รวมเรื่องสั้น
พันธุ์ใหม่
ที่เขย่าหัวใจ
โครตๆ.....

แม่จ๋า.....	5
มะจิ้น.....	15
เขากับเธอและผม.....	23
สงคราม ความงามที่เป็นอมตะ.....	31
เที่ยงคืนหนึ่ง ในสุสาน.....	45
วันโลกาวินาศ?.....	57
แล้วนี่ เธอเป็นใครกันนะ?.....	67
ล่าแม่มด.....	73
คุณพ่อไม่สบายหรือคะ?.....	79
ปรากฏการณ์ไม่ธรรมดา.....	85
เสียงที่กระซิบข้างหู.....	91
มันมากกับน้ำท่วม.....	101
นางแบบ.....	113
อยากจะตะโกนให้ดังๆ..	
ว่าฉันรักเธอที่สุดในโลก.....	123
นกน้อยในกรงกาม.....	133
ภาพที่เต็มไปด้วยจิตวิญญาณ.....	143

วันโลกาวินาศ..?

เมื่อคืนผมเมามาก ตื่นเข้ามาเลยปวดหัวตีบ ลูกไปซงกาแฟ ตีหมดแก้ว แล้วกินยาแก้ปวดหัวสองเม็ด กลับไปนอนต่อ หลับอีกตื่น จากนั้น โทษะ ไปลางาน

เข้าห้องน้ำ เปิดฝักบัวพรมศีรษะ หลับตา แล้วจินตนาการเหตุการณ์ ว่ามีอะไรกับสาวสวย ที่ได้เจอเมื่อคืน ผู้มีรอยสักอยู่บนบั้นเอว เป็นรูวงแหวนปริศนา (ครอปเซอร์เคิล) คนนั้น

ผมเห็นวงแหวนปริศนา อาบแสงเรืองรอง เคลื่อนไหวอยู่ในใกล้หัวหน้าของผม มันขยับเข้า แล้วเคลื่อนออกไปพร้อมกับความเสียวซ่า ผมจ้องมองเธอ ที่เหลียวหลังมามองผม ตาเธอพริ้มพราย แล้วทันใด ผมก็เสียวสุดๆ เธอเองก็ดูสุดเสียว จนกระทั่งเราเสร็จพร้อมกัน แล้วผมก็เสร็จในห้องน้ำ

ผมล้างก้อนพิษลงท่อ กลับมาอาบน้ำอย่างจริงจัง อาบเสร็จก็เซ็ดให้ตัวแห้ง ใส่เสื้อผ้าชุดใหม่ แล้วออกไปตีมนอกบ้าน
 สั่งเครื่องดื่มแล้ว ก็สั่งไข่เจียวเปล่าๆ มาหนึ่งจาน ดูเหมือน

ใช่เจ็ยวที่ไหนๆ ก็อ่อยทั้งนั้น ผมยังไม่เคยเห็นใครบ่นเรื่องรสชาติของมันเลยสักครั้ง กินใช่เจ็ยวหมด ผมสั่งต่ออีกจาน จากนั้น โทระไปตามเพื่อน แต่มันเสือกยกเลิกนัดซะงั้น ไข่จั้งอើ..

ผมนั่งดื่มต่อ กะว่าหมดแก้วนี้ก็จะกลับ ผมไม่คุ้นกับการนั่งดื่มคนเดียว มันเหมือนการนั่งรอใครสักคนเกินไป นักดนตรีเริ่มขึ้นเวทีมาทีละคน แล้วประจำตำแหน่งเครื่องเล่นของตน กีตาร์ เบส กลอง คีย์บอร์ด ร้องนำ สมัยเรียน ผมฝันอยากเป็นนักร้องนักดนตรี ผมชอบร้องเพลงมาก เพื่อนหลายคนยังบอกว่าผมร้องดี โดยเฉพาะเพลงของร็อบบี้ วิลเลียม วงดนตรีเปิดเพลงแรกด้วยเพลงบรรเลง ผมจำได้ว่าเป็นของวงเยส แต่จำชื่อเพลงไม่ได้ เพลงถัดมาเป็นเพลงสตาร์แมน ของเดวิด โบวี ทันทีได้นั้น มีสตรีนาหนึ่งเดินผ่านผมไป ผมเห็นแผ่นหลังเธอชัดเจน เธอหุ่นดี ผิวขาว นุ่งกระโปรงสั้นเลยเข้ามาหลายนิ้ว เสื้อแขนกุดสีเทาเนื้อผ้าวาวระยับ เว้าหลังเกือบถึงเอว และบนบั้นท้าย มีรอยสักรูป..วงแหวนปริศนา เอ..จะมีใครสักรายแบบนี้สักกี่คนกันนะ?..ผมคิด

ผมมองตามไป จนเห็นเธอนั่งที่โต๊ะเรียบริ่อย เมื่อเห็นใบหน้าเธอชัดๆ ผมประหลาดใจเล็กน้อย มีหญิงสาววัยทำงาน นั่งอยู่ก่อนแล้วสองคน พวกเขาทักทายกันอย่างสนิทสนม จากนั้น ก็เริ่มต้นสั่งเครื่องดื่ม บริการยกเครื่องดื่มมาให้ พวกเขาชนแก้ว แล้วต่างคนต่างดื่ม ผมนั่งตรงมุมที่เห็นเรียวขาเธอชัดเจนทีเดียว มันขาววอลส่องสว่างอยู่ในความมืดสลัว เหมือนแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ ความหวังของผู้ที่แสวงหาหนทางหลุดพ้น ผมสั่งเครื่องดื่มต่อ รู้สึกยังไม่เมาเหมือนอย่างที่เคย ใช่เจ็ยวคงเริ่มแผลงฤทธิ์ ให้แก่ของผมเืองคอซัน

ไม่นาน เธอขอตัวเพื่อนร่วมโต๊ะ ลูกเดินไปทางห้องน้ำ ผมลุกตามไปทันที ผมจ้องมองรอยสัก วงแหวนปริศนา เหมือนจะค้นหาความหมายให้ได้ แต่ไม่เจอ ก่อนจะเคลื่อนสายตามามองกัน และต้นขาของเธอ ผมจำก้อนเนื้อนี้ได้ดี ผมจำต้นขานี้ได้แม่น ผมเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น เพื่อจะได้เข้าไปใกล้เธออีกนิด กลิ่นหอมจากกายของเธอลอยมาเข้าจมูก มันร้อนจนใจจนผมวาบหวิวไปทั้งตัว

“คุณครับ” ผมเรียกเธอ เธอไม่หัน ผมเรียกซ้ำเสียงดังขึ้นอีกครั้งเวลานี้เธอหันมามอง ก่อนเกือบจะถึงห้องน้ำหญิง

“คะ?” เธอทำตาลูกกวาด ผมทำตาเสีย เธอหรีตอาหิ แล้วยิ้ม “คุณ?”

“ครับ..ผม”

เธอเหลือบตาไปทางห้องน้ำหญิง พลงงขึ้นวิ่งไปทางนั้น ผมพยักหน้าจังกัก แล้วเหลือบไปทางตรงกันข้าม พร้อมบิดนิ้วโป้งไปทางห้องน้ำชาย อึดใจต่อมา เราสองคนก็ระเบิดหัวเราะให้กัน แล้วแยกย้าย ผมฉี่ลงโถ สีฉี่ เหมือนของเหลวที่ฟุ้งเทลงคอ ผมออกมายืนหน้าห้องน้ำ แน่ใจว่าเธอยังไม่เสร็จ ปกติผู้หญิงมักเสร็จช้ากว่าผู้ชายในเรื่องพรวรค์อย่างนี้ สักพักเธอก็ออกมา

“คุณเห็นฉันนานแล้วหรือ?” ผมพยักหน้า “แล้วทำไมไม่ทักล่ะคะ” เธอยิ้มเจ้าเล่ห์ ผมยกไหล่ “มา..ฉันจะแนะนำเพื่อนให้รู้จัก” เธอลากผมไปที่โต๊ะของเธอ แล้วกล่าวแนะนำ

“คุณทำงานอะไรคะ?” เพื่อนเธอคนหนึ่งถาม

“เป็นอาร์ทิสต์อยู่บริษัท.....ครับ” ผมตอบ เธอยิ้มกว้าง เหมือนรู้จักบริษัทของผม

“แล้วมาคนเดียว?” เพื่อนเธออีกคนถาม

“ครับ”

“เพื่อนคุณไม่มาด้วยรีคะ คนที่มีไฟที่แค้น” คราวนี้เธอถามผมเอง แล้วเคาะเบาๆ ที่แค้นตัวเองสองที

“ตอนแรกว่าจะมา แต่แล้วก็ไม่”

เธอหัวเราะเสียงใส แล้วตีมือเครื่องตีม วงดนตรีเล่นเพลงของวงควีน แต่ผมไม่ได้สนใจว่าชื่อเพลงอะไร

“คุณเชื่อมั๊ย ว่าดาวดวงนี้ใกล้จะแตก?” เธอถามผม ส่วนเพื่อนเธอสองคน ซุบซิกกันเรื่องผู้ชายโตะตรงข้าม

“อืม..ผมก็ได้ยินมาแบบนั้น”

“สมมุติว่า..ถ้ามันแตกพรุ่งนี้ คุณจะทำอะไร ก่อนตาย” ผมมองเธอตาวาว แล้วสายตีสรีระะ “คุณไม่อยากทำอะไรเลยเหรอ?” ผมสั่นหน้าอกรอบ “คุณนี่ประหลาด มีแต่เขาอยากทำอะไรกันทั้งนั้นแหละ”

“อะไร..ใคร? ผมถามกวน แล้วยกแก้วขึ้นดื่ม ตาเหล่ซอกหน้าอกของเธอ จินตนาการว่าเอาไอนั้นของผม ฎุโถอยู่ตรงนั้น

”บางคน อยากกินอะไรที่ไม่เคยกิน บางคน อยากฟันหญิงจนกระทั่งตายไปเลยก็มี” พูดแล้ว เธอก็ค้อนผมแปลกๆ เหมือนตอกให้จม แต่กลับดึงให้ใกล้ ในเวลาเดียวกัน

“แสดงว่าคำถามข้อนี้ ผมไม่ได้คะแนน? เธอยิ้มแล้วสอดเท้าเข้ามาใต้ขากางเกงของผม ก่อนซุกใช้ข้อเท้าผมเล่น ผมเสียววูบขึ้นมาที่หัวเหน่าทันที เลยยื่นเท้าไปลูบเท้าเธอเบาๆ แต่เธอทำหน้าเฉย ขณะเพื่อนเธอสองคนเขียนโน้ตไปให้ผู้ชายโตะตรงข้ามอ่าน

“ฉันชอบผู้ชายแบบคุณ ไม่อวดฉลาด ไม่ว่างมาด ไม่เก๊ก

หล่อ ทั้งๆ ที่คุณหล่อเหลือหลาย”

“จับผมที่.. ผมกำลังจะลอย” พูดแล้ว ผมเอื้อมมือไปจับ
แขนเธอไว้แน่น เธอหัวเราะในลำคอ แล้วค้อนผมอีกตอก คราวนี้
เธอตอกผมแค่หางตา แต่ผมจมดิ่ง ลงใต้พื้นพสุธาทันที

“พูดยังไม่ทันขาดคำ คุณก็ยกหางตัวเองซะแล้ว?”

“เปล่า..คุณต่างหาก”

“ฉันเนี่ยนะ ยกหางคุณ?” ไช้..คุณกำลังยกมันอยู่ แล้วผม
ก็อยากควักมันออกมาวางไว้บนโต๊ะใจจะขาด

ผมยิ้มที่มุมปากแล้วพูดเปลี่ยนเรื่อง “ทำไมคุณถึงลักราย
นั้น?” ผมชี้นิ้วอ้อมบ่าไปที่หลังตัวเอง “มีความหมาย หรือ แฟชั่น?”

เธอไม่ได้ตอบว่าอะไร ส่วนเพื่อนเธอสองคน ลูกไปนั่งกับ
ผู้ชายโต๊ะตรงข้าม บนเวทีกำลังเล่นเพลง เอเวอรี่บอดี นีตส์ อะ
เฟรนด์ ของวง วิชโบน แอช อยู่พอดี ไม่นาน ผมกับเธอ ตกลงกัน
ว่าจะไปต่อ..บ้านเธอ

บ้านเธอสวยเรียบ ทันสมัย ตั้งอยู่บนเนินเขา สูงจากน้ำทะเลพอ
สมควร จึงดูโดดเด่น ผนังโดยรอบ ประกอบด้วยกระจก ด้านหนึ่ง
บดบังสายตาคนภายนอกด้วยต้นไม้หลากพันธุ์ อีกด้าน โปรงโล่ง
เห็นชายหาดและทะเล เครื่องเรือนเครื่องใช้ ดูดีมีสไตล์ทุกชิ้น ผม
เห็นเก้าอี้ของ มาร์ค นิวสัน นั่งเคียงคู่อยู่กับ โซฟาของ ฟิลิป สตาร์ค
อย่างสนิทสนม และแทบทุกชอกทุกมุม ประดับประดาไปด้วยรูป
ภาพวงแหวนปริศนา ซึ่งถ่ายมาจากที่ต่างๆ รูปเล็กบ้างใหญ่บ้าง
คละเคล้ากันไป

เธอกิริตกราย ย้ายสะโพก จู่มือผมเข้าห้องนอนแสงสลัว

จากนั้น เธอผลักผมนอนบนเตียง ถอดเสื้อผ้าผมจนเกลี้ยง เปิดลิ้น
ชักข้างหัวเตียง แล้วหยิบเชือกผ้าเส้นเท่าหัวนิ้วโป้งออกมา

ผมถูกมัดแขนมัดขาไว้กับเตียง เธอเดินออกมาจากห้องน้ำ
ด้วยเรือนร่างเปลือยเปล่า ก่อนขึ้นมานั่งค่อมบนร่างเปล่าเปลือย
ของผม ยิ้มให้ผมในเงามืด แล้วใช้ปากกับไอนั้นของผม เสียดคลิ้น
ครีตคราด ชัดร่างผมลั่นระรัว และในเวลาต่อมา เราก็เป็นหนึ่งใน
เดียวกัน แต่ทันใดนั้น..

เหมือนฝัน ภาพตรงหน้าพร่าเลือน ร่างกายที่เคยเห็นเปล่ง
ปลั่ง ด้วยฉนวนเนื้อ กลับแตกกระจาย เป็นเส้นสายย้วยเยี้ยยุ่งเหยิง
แต่อดีตใจเดียว ก็คืนสู่สภาพเดิม เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผมลั่น
ศีระชะกำจัดภาพในจินตนาการ แล้วตั้งสติ ก่อนกลับมาสนใจ กิจ
กามตรงหน้าตามเดิม แต่อยู่ๆ ผมก็เห็นภาพเมื่อครู่ ปรากฏขึ้นอีก
ครั้ง จนกระทั่งสติของผมดับวูบไป

ผมรู้สึกตัวตื่น หันมองข้างตัว เธอยังหลับ เห็นวงแหวนปริศนา โผล่
พ้นผ้าห่มมาเกือบครึ่ง ผมลุกเข้าห้องน้ำทั้งร่างเปล่าเปลือย ฉีกลงโถ
เสียงดังจ๊อก.. รู้สึกแสบในลำกล้องนิดหน่อย

หยิบบ็อกเซอร์ที่กองอยู่ข้างเตียงมานุ่ง เข้าห้องครัว เปิดตู้เย็น
ดื่มน้ำครึ่งขวด มองชั้นวางเปล่าในตู้เย็น ไม่มีอะไรให้กินดับหิวเลย
ปิดตู้เย็น แล้วมานั่งดูทีวี

ผมเลื่อนเปลี่ยนช่องไปเรื่อย เพราะไม่มีอะไรน่าสนใจ จนนิ้ว
ไปกดปุ่มใดเข้าก็ไม่ทราบได้ จอภาพจึงดับวูบ..

เกิดคลื่นแฮ่ซ่า สลับจอต้ออยู่สองสามครั้ง จากนั้น ผมก็ตก
อยู่ในภวังค์ตาค้าง แค่วิวพริบตาเดียว

ประสาทสัมผัสของผมว่างเปล่า แล้วภาพบางอย่างก็ปรากฏให้เห็น เรียงต่อกันทีละภาพ

เริ่มจาก ยานอวกาศลึกลับ ลงจอดในไร่ข้าวโพดบนดาวอังคาร - ยานหายไป เหลือแต่รอยวงแหวนปริศนา - ผมพบร่างที่เหมาะสม - สิ่งร่างเขา การยึดครองร่างสมบูรณ์ - ศึกษาและใช้ชีวิตเยี่ยงเจ้าของร่าง - ดาวไกลโพ้นรอการยืนยันความปลอดภัยเพื่ออยู่อาศัย - ผมสับสน หนี ขาดการติดต่อ - ลบความทรงจำ ใช้ชีวิตปกติ - และความทรงจำถูกเรียกกลับคืน..

“ในที่สุด ก็พบเจ้าจนได้นะ..” จอโทรทัศน์ปรากฏภาพชายรูปร่างคันทา เหมือนแมงกระพรุนกล่าว

“คงอย่างนั้น” ผมตอบ

“อืม..จะเรียกเจ้าว่า ผู้ทรยศ หรือผู้หลบหนีดีล่ะ?” เขาพูดแล้วสยายหางเป็นเกลียวคลื่น ดูสมดุจลย์ สวยงาม ทว่าผม ไม่ได้ตอบเขาไปว่าอย่างไรเลย ก่อนปิดโทรทัศน์ แล้วลุกขึ้นยืน

“คุณจำทุกอย่าง ได้แล้วใช่ไหมคะ?” เธอเปลือยเปล่าขณะยืนอยู่ห่างจากโทรทัศน์พอประมาณ ผมผงกศีรษะเชื่องช้า ใ้..ผมจำได้ ว่าผมมาจากไหน แล้วมาทำอะไรที่นี่ แล้วเธอก็พูดต่อ “เราไม่ได้รับการติดต่อจากคุณเลย สัญญาลักษณ์ที่คุณทิ้งไว้ ก็ทำให้เราสับสน ฉันทเลยถูกส่งมาที่นี่”

“และถ้ามีอะไรไม่ชอบมาพากล ก็ให้กำจัดผมซะ?” ผมจ้องเธออย่างจริงจัง ตาเขม็ง

เธอก้มหน้าหนึ่ง ไม่นาน ก็เงยหน้าขึ้นพูด “คุณลืมภารกิจของเราแล้วหรือคะ? คุณคิดว่า จะหลบซ่อนไปได้นานแค่ไหน?”

“หนีไปกับผมเถอะ” ผมขอร้องเธอ ด้วยสายตาวิงวอน

เธอนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูด “ฉันทำไม่ได้ ฉัน..” เธอชะงักไป
อึดใจ แล้วค่อยพูดต่อ “คุณรีบไปดีกว่า ก่อนที่พวกเขาจะมา”

“คงไม่ทันแล้วละ” ใครคนหนึ่งพูด พร้อมกับเผยร่างออกมา
ให้เห็น

ผมหันไปมอง เห็นชายคนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตู จากนั้น
ชายอีกสองคน ก็เคลื่อนตัวตามมา

แล้วทุกอย่าง ก็วินาศสันตะโร ด้วยการต่อสู้ของเขาเป็นเอา
ตาย ผมเคลื่อนไหวร่างกายอย่างคล่องแคล้ว ว่องไว เป็นอัตโนมัติ
ผมจำได้ว่า น้อยคนนัก ที่จะรับมือผมได้เกินหนึ่งนาที และในที่สุด
ผมก็กำจัดพวกเขาสามคนได้สำเร็จ เลือดสีฟ้าไหลนองเต็มพื้น
มันดูไม่มากนักเท่ากับเลือดสีแดง ทว่าก็น่าขยะแขยงพอกัน

ผมมองหาเธอ เมื่อเห็น ก็รีบเข้าไปหา เธอนิ่งนิ่งอยู่บนโซฟา
“เป็นอะไรไร้เปล่า?” ผมเขย่าไหล่เธอเบาๆ เธอไม่ตอบ แล้ว
อยู่ๆ ก็ล้มฟุบไป ผมเห็นเลือดสีฟ้าไหลออกมาจากช่องท้องของเธอ
จึงรู้ในทันที ว่าเธอ..ไร้ชีวิตแล้ว

ผมเฝ้าดูบ้านบนเนินเขา ค่อยๆ เฝ้าไหม้วอดวาย ควันลอย
โขมงขึ้นฟ้า นำสายตาให้เห็นดาวโลก ก้อนสีเทาครึ่งเสี้ยว อยู่เหนือ
ตัวบ้าน พอดิบพอดี

ผมในร่างใหม่ ออกมานั่งตมข้างนอก คำคั้นนี้คงเจอใครสักคนที่
ถูกใจ ผมรู้ดี อีกไม่นาน วันอังคาราวินาศจะมาถึง ส่วนวันโลกา
วินาศ มันเกิดขึ้นมาแล้วเกือบศตวรรษ บนเวที เสียงเพลง เวท ฟอรั
สลีป ของวง ดรีม เธียเตอร์ กำลังบรรเลงอยู่ ผมหยิบยาลบความ
ทรงจำสองเม็ด ใสเข้าปาก แล้วยกแก้วเหล้าขึ้นดื่ม....

